

Volt egyszer egy öreg házaspár. Szépen éltek, ám egy dolog mégis hiányzott egy gyermek. Nem volt se éjjelük, se nappaluk, hiányzott nekik a gyerekzsivaj. Mivel Szent Miklós sok emberen segített már, úgy döntöttek, hozzá imádkoznak a gyermekáldásért. Úgy döntöttek fogadalmat tesznek: ha gyermekük születik, egy színarany kelyhet készíttetnek Szent Miklósnak.

Nem is kellett sokat várniuk, hamarosan megszületett a gyermek. Rengeteg gondot okozott, igazi kis hétördög volt, de végre gyermekzsivajtól lett hangos a ház, s melegség költözött az otthonukba. Elindult hát az öreg paraszt az ötvöshöz, s egy birka árán elkészíttetett egy csodálatos réz kelyhet. Nem aranyból volt, ahogyan megígérte, de ugyanolyan szép volt a fénye.

Elhatározták, hogy elmennek Myrába, és elviszik a kelyhet Miklós püspök templomába. Veszélyes hegyeken és gázlókon keltek át, majd megálltak és lepihentek. A kisiú nagyon megszomjazott, így elment a közeli patakhoz. Ám amikor a tó fölé hajolt, belecsúszott, s a víz magával ragadta.

Amikor apja észrevette, hogy fia belecsúszott a vízbe, már nem tudott rajta segíteni. Úgy döntött elmegy a templomba. Mikor odaért, megkérdezte az urat, miért tette ezt vele, hiszen elkészíttette a kelyhet, melyet közben az oltárra helyezett. Ám a kehely –mintha egy kéz lelökte volna-, legurult az oltárról. Ekkor megjelent a fia s elmesélte: valami kiemelte őt a vízből, így nem halt meg. Szent Miklós volt az. Tudta, hogy idejön az apja, ezért rögtön ide indult.

Az apa nagyon megörült, s elkészíttette a színarany kelyhet, melyre ígéretet tett.